

ПРОСЯК, КРАДЕЦ

Irwin Shaw

Beggarmen, Thief, 1977.

© Ваня Томова, *превод от английски*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2015

ISBN: 978-954-28-1929-5

ЪРУИН
ШОУ

Irwin Shaw

ПРОСЯК,
КРАДЕЦ

Превод от английски Ваня Томова

 ciela

На Джим и Глория

Чаcт нєрва

ГЛАВА ПЪРВА

Из бележника на Били Абът

1968

Моника казва, че нищо не струвам. Казва го полусериозно. За нея обаче едва ли може да се твърди такова нещо. Това, че съм влюбен в нея, вероятно ме лишава от способността да преценявам обективно. Повече по този въпрос друг път.

Веднъж тя ме попита какво пише в този бележник. Обясних ѝ как Полковника все повтаря, че ние тук, в НАТО, сме на бойната линия на цивилизацията. И че за бъдещите поколения е важно да знаят какво означава да си на бойната линия на цивилизацията в Брюксел през втората половина на двайсети век. Може би някой облъчен, потънал в пепелява прах учен ще вземе да рови в развалините на града и ще попадне на този бележник, овъглен по краищата, станал на кора от ръждивите петна от моята кръв, и ще бъде благодарен на Уилям Абът-младши за това, че е бил толкова предвидлив да нахвърля наблюденията си върху живота на обикновения американски войник, защитавал цивилизацията на прага на Европа. Ще може да научи и колко са стрували стридите, колко големи са били гърдите на възлюбената му, какви са били простите войнишки удоволствия, като например сексът и краденето на бензин от армията и други такива неща.

Моника ме попита защо винаги се държа толкова лекомислено. Че как иначе да се държа, отговорих аз.

В нищо ли не вярваш, попита тя.

Вярвам, че срещу ръжен не се рита. Ако на улицата има парад, заемам си мястото, влизам в крак и махам с ръка на хората – и на приятели, и на врагове.

Продължавай тогава да съчинителстваш, каза тя. И напиши, че не си истински представител на своето поколение.

Съчинителствам е може би точната дума за това, което правя. Аз произхождам от семейство на литератори. И майка ми, и баща ми са – или бяха – писатели. В известен смисъл. Баща ми се занимаваше с реклама, а това занимание не се цени особено високо в академичните аудитории и издателските кабинети. Независимо обаче от успехите и провалите, които могат да му се припишат, всички те са постигнати чрез пишеща машина. Сега той живее в Чикаго и често ми пише, особено когато е пиян. Аз редовно му отговарям. Големи приятели сме, когато ни делят четири хиляди мили.

Майка ми пишеше критични материали за разни гадни списания. Връзката ми с нея е сведена до минимум. Сега работи в киното. Израснах с музиката на пишещи машини и ми се струва естествено да излагам мислите си такива, каквито са, на хартия. Развлеченията в Брюксел са малко, но тук е по-добре, отколкото във Виетнам, твърди Полковника.

Играя тенис с Полковника и му правя комплименти за слабия бекхенд, нали това е един от начините да се издигнеш в армията.

Ако руснаците нападнат първи, но не улучат НАТО, макар че според Полковника ще го улучат, аз ще продължа да съчинителствам. Така ще си запълвам времето, когато в гаража, където ми викат Камионджията, работата понамалее.

Чудно какво ли прави тази вечер колегата, който е шеф на гаража в щабквартирата на Варшавския договор, докато аз пиша тия редове.

Александър Хъбъл беше журналист. Или поне работеше за списание „Тайм“ в Париж. Тази седмица обаче се предполагаше, че не работи, защото беше на почивка с жена си. Докато жена му си почиваше следобед

в хотела, построен на носа, Александър Хъбъл крачеше към полицейския участък в Антиб. От три дни си блъскаше главата над едно име, което бе прочел в „Нис-Матен“ – Джордах. Някакъв американец на име Джордах беше убит в пристанището на Антиб пет дни след сватбата си. Убиецът или убийците се търсеха. Засега мотивите на престъплението не бяха известни. Жертвата, собственик на яхта „Клотилд“, закотвена в пристанището на Антиб, беше пребита до смърт на палубата на собствената си яхта.

Хъбъл се гордееше с журналистическата си памет и се ядоса, че едно име, което би трябвало да свърже с определена личност или събитие, блуждаеше някъде в периферията на съзнанието му. Когато още работеше в Ню Йорк, в един брой на списание „Лайф“ бяха поместени снимките на десет млади многообещаващи политици от цяла Америка и една от снимките беше на някой си Джордах, не можеше да си спомни малкото му име, кмет на едно градче на стотина мили от Ню Йорк – казваше се Уитби. Сега вече си спомни още нещо. След статията в колежа в Уитби бе станал скандал – стачкуващи студенти организирали демонстрация пред дома на кмета, а съпругата на кмета се появила на вратата пияна и гола. Някой я снимал и снимката обиколи редакцията.

Но един мъж, чиято жена се е показала чисто гола пред тълпа ревящи студенти, може и да се е отървал от нея и да се е оженил за друга, по-малко темпераментна жена.

А може да става дума и за съвършено друг човек със същото име, помисли си Хъбъл, докато чакаше да се смени светофарът. Какво общо може да има между една яхта в Антиб и Уитби, Ню Йорк. Все едно, струва си да провери. Ако се окаже, че е същият млад многообещаващ политик, защо да не напише нещичко, независимо от почивката. От пет дни беше в отпуск и вече му ставаше скучно.

Единственият полицай в празната чакалня с олющени стени се прозяваше на бюрото, но когато Хъбъл му обясни на хубав френски език, че е журналист и иска сведения за убийството, се оживи и се зарадва на посещението. Отиде в една друга стая и като се върна, каза, че шефът е готов да приеме Хъбъл веднага. Точно този следобед Антиб, изглежда, не можеше да се похвали с много престъпления.

Шефът беше дребен, мургав мъж със сънливи очи, облечен в синя тениска и смачкани памучни панталони. Докато говореше, един златен преден зъб проблясваше:

– С какво мога да ви услужа, мосю?

Хъбъл обясни, че подробностите около убийството на един американец във Франция, особено ако той е онзи Джордах, за когото Хъбъл си мисли – човек със значително влияние в родината си, – биха представлявали интерес за американската публика. Хъбъл, както и издателите на списанието, биха били благодарни, ако шефът хвърли някаква светлина върху тази история.

Шефът имаше опит с френските журналисти, които приеха убийството като обичайно разчистване на сметки в района на пристанището. Но този отракан на вид американец, представител на авторитетно списание, заел се да проучи убийството на свой съгражданин във френски курорт, посещаван от много американци, беше нещо съвсем друго. Шефът щеше да бъде много по-щастлив, ако престъпникът вече беше арестуван и хвърлен зад решетките, но засега не можеше да се похвали с това.

– Има ли някакви предположения кой е извършил убийството или какви са били мотивите му? – попита журналистът.

– Старателно проучваме случая. Работим денонощно – отговори шефът.

– Хванали ли сте някаква следа?

Шефът се поколеба. Във филмите журналистите винаги намират улики, които полицията подминава. Американецът изглеждаше интелигентен човек и можеше да се окаже полезен.

– Както разбрах от снаха му – започна шефът, – в деня на сватбата си мосю Джордах бил въввлечен в един спор, много жесток спор, в някакъв бар в Кан, наречен „Розовата врата“, с един човек, известен на полицията. Чужденец. Югославянин. Казва се Данович. Разпитахме го. Има неопровержимо алиби, но ние бихме искали да го разпитаме отново. За съжаление, той като че ли е изчезнал. В момента го издирваме.

– Жесток спор. Искате да кажете побой? – попита Хъбъл.

– Изключително жесток, както разбрах от снахата – кимна в отговор шефът.

– Знаете ли за какво е бил този спор?

– Снахата твърди, че чужденецът щял за малко да я изнасили, но мосю Джордах се намесил и му попречил.

– Ясно – каза Хъбъл. – Имал ли е Джордах навик да се бие по баровете?

– Доколкото ми е известно, не – заяви шефът. – Аз познавах мосю Джордах. Всъщност от време на време двамата изпивахме по чашка. С голяма скръб научих за смъртта му. За мен той беше кротък, симпатичен човек. Никои не знаеше да има врагове. Но не мога да допусна, че в Америка е бил човек с влияние, както вие казахте.

– В „Нис-Матен“ пише, че притежавал яхта – каза Хъбъл и леко се засмя. – Това все пак говори за известно влияние.

– Той караше яхтата – отговори шефът. – Изпълняваше чартърни маршрути. Така си изкарваше прехраната.

– Ясно – каза Хъбъл. Не можеше да си представи, че един от десетте най-обещаващи млади политици на Америка ще си изкарва прехраната, като превозва курортисти от едно средиземноморско пристанище до друго, пък ако ще съпругата му безброй пъти да се е показвала гола. Тази история като че ли не беше толкова интересна. – Може би е политическо убийство? – с надежда попита той.

– Не ми се вярва. Изобщо не беше такъв тип човек. Ние обикновено събираме информация за хората, които се занимават с политика.

– Какво ще кажете за контрабанда?

– Едва ли. И за това си имаме информация. Или поне подозрения.

– Тогава как бихте го описали? – продължи да настоява Хъбъл по силата на навика.

– Свестен, разбран човек – сви рамене шефът. Ако говореше с французин, сигурно би казал „славно момче“. Но сега си мереше думите и проявяваше покровителствено отношение. – Всички знаеха, че е честен – продължи шефът. – Не бяхме близки приятели. Говореше много лошо френски. Не като вас, мосю. – Хъбъл кимна, в знак че приема комплимента. – А моят английски за съжаление е съвсем елементарен. – Шефът се усмихна на собственото си незнание. – За философия не сме говорили.

– Какъв е бил, преди да дойде тук? Знаете ли?

– Моряк на търговски кораб. – Шефът се поколеба. Веднъж на чаша вино, след като спомена за счупения нос и за белега, Джордах му каза, че е бил боксьор. И помоли това да си остане между тях. В крайбрежните заведения боксьорите лесно могат да станат обект на прицел от страна на клиенти, които алкохолът е настроил войнствено. „Не съм дошъл във Франция да се бия“, бе казал Джордах. „Тук късметът ми не работи. Имах една боксова среща в Париж и за малко не ми пръснаха черепа“, бе до-

бавил през смях. Ако се съдеше по вида му, и в последната си боксова среща, преди да умре, пак не е имал късмет.

Какво пък, помисли си шефът, защо да не каже на журналиста? На Джордах това вече не може да му навреди, той няма да се явява повече в крайбрежните кафенета.

– Изглежда, е бил професионален боксьор – каза шефът. – Имал е дори мач в Париж. Само веднъж. В шампионат. Бил е нокаутиран.

– Боксьор? – Интересът на Хъбъл отново припламна. На спортната страница може да поместят двеста думи. Ако този човек е имал претенции да получи шампионска титла в Париж, сигурно се е ползвал с някакво име. На хората ще им е любопитно да прочетат за един американски боксьор, убит в Париж. Ще проучи, доколкото може, случая и ще изпрати телекс в редакцията, а останалото те ще го досъчинят, като се поровят из архивите. И бездруго в Ню Йорк преправят всяка негова кореспонденция. – Джордах? – повтори Хъбъл. – Не си спомням боксьор с това име.

– Излизал е на ринга под друго име – обясни шефът и си каза, че трябва да се запознае с тази страница от миналото на Джордах. Професионалният бокс е бизнес, в който винаги са замесени гангстери. Тук може да изскочи нещо – неизпълнено обещание, провалена сделка. Трябваше да се сети за това по-рано. – Бил е известен като Томи Джордан.

– Аха – каза журналистът. – Това е вече друго. Разбира се. Спомням си, че съм чел за него във вестниците. Изглеждал многообещаващ.

– Нищо друго не знам по този въпрос – каза шефът. – Известно ми е само за мача в Париж. Четох за него в „Л’екип“. Там пише, че Томи Джордан се оказал едно голямо разочарование. – Шефът внезапно реши да се обади на един боксов агент в Марсилия, който имаше връзка с престъпния свят. Затова се изправи и каза: – Чака ме работа. Ако искате да научите нещо повече, може би трябва да говорите със семейството му. Жена му, брат му, сина му.

– Брат му? Той тук ли е?

– Цялото семейство е тук – каза шефът. – Всички заедно са обикаляли с яхтата.

– Случайно да знаете малкото име на брата?

– Рудолф. Коренът им е от Германия.

Рудолф, спомни си Хъбъл, Рудолф Джордах – това беше името, което бе срещнал в „Лайф“.

– Значи не той се е оженил тук – каза Хъбъл.
– Не – отвърна нетърпеливо шефът.
– А съпругата на Рудолф тук ли е?
– Да, и при това положение тя, снахата, може да ви бъде по-полезна от мене...

– Снахата? – попита Хъбъл и стана. – Която е била в бара?
– Да. Защо не поговорите с нея – предложи шефът. – Ако научите нещо, което би ме улеснило, ще се радвам да се видим пак. Но сега се страхувам, че трябва...

– Къде мога да я намеря?
– В момента е в „Отел дю кап“. – Той беше наредил Джийн Джордах да остане в Антиб и ѝ бе прибрал паспорта. Щеше да има нужда от нея, в случай че открие Данович. Ако изобщо го открие. Бе разпитал Джийн, но тя беше в истерия, пиана и говореше объркано и несвързано. А след това онзи идиот, докторът, я натъпка с успокоителни. И каза, че е неуравновесена, че е непоправима алкохоличка и че той не поема отговорност за състоянието ѝ, ако шефът продължава да я тормози с въпроси. – Другите сигурно са на „Клотилд“ в пристанището – добави шефът. – Благодаря ви за проявения интерес, мосю. Вярвам, че не съм ви загубил времето – протегна той ръка.

– Merci bien, monsieur – каза Хъбъл, който разбра, че повече няма какво да научи, и си тръгна.

Шефът седна на бюрото и вдигна телефона, за да набере Марсилия.

Малкото бяло корабче се движеше бавно в слънчевия следобед по средиземноморската шир. Далече на сушата сградите край брега и навътре сред хълмовете образуваха розово-бели фигури на зеления фон на боровете, маслинените и палмовите горички. Дуайър стоеше на носа, облякъл чисто бяло поло, на което бе щамповано името на яхтата – „Клотилд“. Беше нисък, набит мъж. Беше плакал. Заради дългите му издадени предни зъби, откак се помнеше, му викаха Бъни*. Въпреки мускулестото тяло и скромните дрехи у него имаше нещо неизлично женствено. „Не съм педераст“, бе казал той, когато заговори за първи път с мъжа, чийто прах току-що бе хвърлен в морето. През насълзените си кротки черни очи той се взираше в красивия бряг. *Време само за богати хора*, бе казал убитият.

* Зайче (англ.) – Б. пр.

Ти беше прав, Томи, помисли си Дуайър. Това време не е нито за теб, нито за мен. Подлъгахме се ние. На друго място трябваше да отидем.

Уесли Джордах стоеше сам в кабината на лоцмана, облечен като Дуайър с памучни панталони и бяло поло, сложил ръка на лъскавия шурвал, изработен от дъб и месинг, вперил поглед в една точка от сушата, където се издигаше крепостта на Антиб. Момчето беше високо за възрастта си, източено, силно и кокалесто, имаше хубав загар и светла коса с изрусели от слънцето и морската сол кичури. И той като Дуайър си мислеше за човека, чийто прах бе поверил на морето, човека, който му беше баща. Горкият безумен нещастник, каза момчето високо и ожесточено. Спомни си как баща му, когото не бе виждал години наред, дойде да го вземе от военното училище край Хъдсън, където той се биеше с половината ученици от всички класове, от всички възрасти, от всички ръстове с някаква сляпа, неразбираема, безсмислена ярост.

„И повече няма да се биеш“, каза баща му.

Последва мълчание. След малко грубоватият мъж извика: „Чу ли?“.

„Да, сър.“

„Не ме наричай сър – каза мъжът. – Аз съм ти баща.“

Вече няма как да изпълня тази заповед, помисли си момчето, без да отмества очи от крепостта, където му бяха казали, че бил затворен Наполеон след завръщането си от Елба.

Отзад на кърмата, нелепо облечени в черно, стояха вуйчото на момчето – Рудолф Джордах, и леля му Гретхен Бърк, братът и сестрата на убития. Градски хора, несвикнали с морето, свикнали с трагедии: неподвижни фигури на смъртта, изправени срещу слънцето. Двамата не се докосваха, не говореха, не се поглеждаха. Нямаше защо да обясняват, да скърбят или да съжالياват за неизреченото през този безоблачен летен следобед.

Жената беше четирийсет и две-три годишна, висока, елегантна и стройна, морският ветрец развяваше черната ѝ коса, която ограждаше като в рамка прекрасното ѝ бледо лице – засега белезите на възрастта все още не се бяха появили, а само напомняха за себе си. Не само като момиче, но и сега беше красива, макар по различен начин – лицето ѝ беше строго, белязано от скръб и изтерзана чувственост, което не беше вре-

менно или мимолетно преживяване, а постоянно състояние. Присвитите ѝ срещу слънцето очи бяха тъмносини, но на светлината се променяха до виолетови. По лицето ѝ нямаше следи от сълзи.

Нямаше как да не се случи, мислеше тя. Разбира се. Трябваше да го знаем. Той сигурно е знаел. Може би несъзнателно, но все пак е знаел. Всичкото това насилие, естествено, трябваше да завърши с насилие. Рус също като баща си и като него външен човек в семейството, чужд на тъмнокосия брат и на тъмнокосата сестра, макар и тримата – заченати в едно легло.

Мъжът също беше елегантен, с добре поддържана външност; тази аристократична елегантност на американец от Северните щати не бе наследена от родители, а постигната със силата на волята; изисканият тъмен костюм, подходящ за американски посланик, я подчертаваше. Макар да беше само две години по-малък от сестра си, той изглеждаше доста по-млад, но на лицето му бе легнала сянката на неизживяна и отминала младост, а държането му издаваше, че е човек, който винаги е говорил и действал обмислено, ползвал се е с голям авторитет, борил се е цял живот, имал е успехи и провали, поемал е отговорност при всякакви обстоятелства, тръгнал е от голяма бедност и немотия, но накрая е натрупал значително състояние, проявявал е безпощадност, когато е било необходимо, хитрост, когато е било потребно, суровост към себе си и другите и щедрост според възможностите си, когато е имал случай да я прояви. Принудителното му оттегляне бе оставило следи върху тънките, владеещи се устни и зорките очи, то се долавяше по лицето му. Такова лице би могло да принадлежи на млад генерал от Военновъздушните сили, лишен от военната си част поради допуснатата от редниците грешка, за която той може да има, а може и да няма вина.

Отишъл е сам, мислеше Рудолф Джордах; надзърнал е в каютата, където съм спял, затворил е внимателно вратата и е тръгнал. Тръгнал е към смъртта си, презрял помощта ми, мене самия, мъжествеността ми, или по-точно, ако се е замислил за това, не проявената от мен мъжественост в момент, когато е нужен мъж.

Долу под тях Кейт Джордах си събираше багажа. За това не ѝ трябваше много време. Най-отгоре сложи бялото поло с името на яхтата, кое-

то бе разсмяло Том, когато видя как пълната ѝ гръд е разтеглила буквите, а до него яркосинята рокля, която той ѝ бе купил за сватбата само преди осем дни.

Тя го изтормози да се ожени. Точно това е думата – изтормози. Бяха толкова щастливи преди това, но като разбра, че е бременна... нали си беше благоприлична, благовъзпитана, послушна англичанка от средната класа, която честно се труди... и си представя как викат: „Булката! Булката!“. Ако всичко бе минало без сватба, тази ужасна, нервна, префърцунена, превзета жена на Рудолф нямаше да има основание да се напие, да тръгне с оня югославянин сводник и никой нямаше да ѝ сваля скъпите розови панталони, и нямаше да има нужда един мъж да я спасява или да се бие за нея, и този мъж, който беше много по-свестен от съпруга на онази жена, щеше да е жив днес.

Стига толкова, помисли си Кейт. Стига. Стига.

Щракна закопчалката на куфара и седна на ръба на леглото; здравето ѝ загоряло тяло бе започнало леко да наедрява от детето, което носеше, а работливите ѝ чевръсти ръце бяха скръстени на скута ѝ; тя огледа за последен път тясната каюта с познатия шум на плискащото се море.

Томас, помисли си тя, Томас, Томас.

„Коя е Клотилд?“, попита веднъж тя.

„Била е кралица на Франция. Познавах я, когато бях момче. Миришеше като теб.“

Сред малката група на опечалените на яхтата, насочила се към френския бряг, я нямаше Джийн, съпругата на Рудолф Джордах. Тя седеше на една пейка в парка на хотела и гледаше как дъщеря ѝ играе с младото момиче, което Рудолф бе наел да се грижи за детето, докато тя отново бъде в състояние сама да се оправя с Инид, както се бе изразил той. Кога ще бъде в състояние, запита се Джийн. След два дни, след десет години, никога?

Тя беше с памучни панталони и пуловер. Не си бе взела дрехи, подходящи за погребение. Рудолф изпита облекчение, когато му каза, че няма да отиде. Тя не можеше да си представи, че отново ще стъпи на „Клотилд“ и ще се озове пред мълчаливите, обвинителни погледи на съпругата, на сина, на близкия приятел.

Сутринта, когато се погледна в огледалото, се ужаси, като видя как се бяха отразили последните дни върху дребното ѝ, красиво, момичешко лице.

Кожата на лицето и на цялото ѝ тяло сякаш бе опъната до скъсване върху невидима рамка. Имаше чувството, че тялото ѝ всеки миг ще се пръсне, а нервите ѝ ще пробият кожата и ще щръкнат навън, пречупени като жици, поразени от смъртоносно електрическо напрежение.

Лекарят ѝ даде валиум, но на нея валиумът вече не ѝ помагаше. Ако не е детето, каза си тя, бих се хвърлила от скалите в морето.

Докато седеше в сянката на дървото сред благоуханието на боровете и напечената от слънцето лавандула, тя си каза: *Унищожявам всичко, до което се докосна.*

Хъбъл седеше пред чаша кафе на терасата на едно от кафенетата, които изгълваха главния площад, припомняйки си какво му каза полицаият. Той очевидно знаеше повече, но така постъпва обикновено полицаията, особено когато става дума за неизяснено убийство, което я поставя в неудобно положение. Снахата може да ви бъде по-полезна от мене, бе казал полицаият. Снахата. Дамата, която се бе съблякла гола, съпругата на обещаващия млад кмет. Такъв разговор определено си струва да бъде отразен с двеста думи. А пристанището може да почака.

Той плати кафето, качи се на едно такси и каза:

– „Отел дю кап“.

Портиерът обясни, че мадам Джордах не е в стаята си, а в парка с детето и с бавачката. Хъбъл го попита има ли телекс в хотела и получи утвърдителен отговор. После попита може ли да го използва вечерта и след известно колебание портиерът каза, че това би могло да се уреди. Хъбъл правилно изгълкува колебанието, което означаваше, че портиерът очаква бакшиш. Няма значение. Списание „Тайм“ можеше да си го позволи. Той благодари на портиера, излезе на терасата и оттам на стълбите, които извеждаха на дълга алея, пресичаща величествения парк чак до басейна, ресторанта и морския бряг. За миг изпита завист, като си представи малката стая в шумното хотелче край шосето, където жена му си почиваше този следобед. Списание „Тайм“ плащаше добре, но недостатъчно добре за „Отел дю кап“.

Той слезе по стълбите и се озова в ухания парк. Минута по-късно видя момиченце в бял бански костюм, което играеше на топка с младо момиче. Недалеч от тях на една пейка седеше жена с памучни панталони и пуловер. Подобна сцена човек не може да свърже с убийство.

Той бавно се приближи към групичката, като спря за миг, уж да се възхити на една цветна леха, после се усмихна на детето и каза:

– Бонжур. Добър ден.

Младото момиче отговори на поздрава, но жената на пейката не каза нищо. Хъбъл забеляза, че тя е много хубава, със стегната, спортна фигура, с измъчено и бледо лице и тъмни кръгове под очите.

– Мисис Джордах? – попита той.

– Да? – обади се тя с равен и безжизнен глас. И вяло го погледна.

– Аз съм от списание „Тайм“. – Той беше почтен човек и нямаше намерение да се представя за приятел на съпруга ѝ или на убития, или за американски турист, който е чул за сполетялото я нещастие и желае да изкаже най-искрено съчувствие. Тези номера ги прилагат младоците, които искат на всяка цена да видят името си под някоя дописка. – Изпратен съм да напиша материал за вашия зет. – Невинна лъжа, която не влизаше в противоречие с неговите морални принципи. Ако хората си мислят, че изпълняваш служебно поръчение, те обикновено се чувстват задължени да окажат съдействие.

Но жената продължаваше да мълчи и да го гледа с помръкнали очи.

– Шефът на полицията каза, че вие бихте могли да ми съобщите някои основни данни. – Основни данни. Този израз звучеше невинно и предполагаше, че информацията няма да бъде публикувана, но съвестният журналист би я използвал, за да избегне евентуални грешки при писането на материала.

– Разговаряли ли сте със съпруга ми? – попита Джийн.

– Още не съм се запознал с него.

– Още не сте се запознали с него – повтори Джийн. – Ако можеше и аз да не бях се запознавала... Сигурна съм, че и той си мисли същото.

Хъбъл се стресна както от думите на жената, така и от решителността, с която бяха изречени.

– Каза ли ви полицаят защо мога да ви дам информация? – попита тя този път рязко и грубо.

– Не – излъга Хъбъл.

– Попитайте съпруга ми – каза Джийн и внезапно стана, – попитайте цялото проклето семейство. И ме оставете на мира.

– Само един въпрос, ако може, мисис Джордах – започна Хъбъл със свито гърло. – Готова ли сте да отправите обвинения за извършено престъпление срещу лицето, което ви е нападнало?